

« А! рече си той Колко съмъ былъ непризнателенъ! не ма е оставилъ сичкыйтъ свѣтъ Фернандо е тукъ, въ Валядолидъ. Ще му обадиж сичко, и той ще ми даде свѣтъ, или подобръ, познавамъ го, ще ми помогне да излѣзж изъ пропастьта въ която са намѣрвамъ. »

Зарадванъ отъ тѣзи мысль, той са затече подирь слугата и го попыта дѣ е господарьтъ му.

« Увы! господине Алиага, отговори старыйтъ слуга, младыйтъ ни господарь, когото толкози обычаи не стон никога при насъ! Ный не можемъ да му са радвамы. Едва доде въ Мадритъ, и отиде въ Валядолидъ, и едва престоя нѣколко дни тука, при Двора, като чакаше заповѣды зе заповѣдь онзи денъ да са върне тосъ часъ въ Нидерланды.

— Отиде въ Нидерланды! извика Алиага смаянъ, и азъ който додохъ отъ Мадритъ! . . .

— Ще бждете са разминжли по нѣтя . . . но, успокойте са, сичкыйтъ свѣтъ тука увѣрява че той нема да са замае много, че са е върнжлъ въ благословенныйтъ онѣзи области на Холландія не да са бие, но да занесе на Маркиза Спинола заповѣдь за да направи премиріе за дванайсетъ години. Тѣй поне говоряше сичкыйтъ свѣтъ вчера въ кахвенето на Комедіята, дѣто азъ честиж Защото, какъто знаете, господине Алиага, Испанія нема интересъ да продължава една война която ны съсышва . . .

— Благодаріж! благодаріж!» рече бърже Пикильо, безъ да дочуе края на политическыя разговоръ. И заминж.

Сичко слѣдователно бѣше противъ него, и послѣдныя тѣзи срѣща, и послѣдныя тѣзи случка на заминуваньето на Фернандо го увѣрихж, че има нѣкоя злотворна сила, която го гони, и че за напръдъ въ нищо не ще имаше сполука.

Съ глава пламнжла, съ кожа суха и огняна са завърнж той въ убогата гостинница, дѣто бѣше слѣзълъ, когато стигнж въ Валядолидъ. Той поиска да му доведжтъ единъ возачъ; искаше на другия денъ да си трѣгне, и въ сжщия даже денъ, за Мадритъ и